

Konkréten bizonyítani nem tudom, de voltak olyan kollegáim, akik említettek olyat, hogy Ausztriába lelépett személyt a cellájában holtan találták, mielőtt még bármit elmondhatott volna. Olyanról is hallottam, hogy valakit a fekete autó elütött. Bent a cégnél elmondták, hogy hogy szoktak az áru-lókkal leszámolni. Ezek alapján tudtam, hogy nem számitha-tok senkire sem. 1989 decemberében több olyan ellenzéki összejövetelel résztvettem, és kerestem azt a személyt, aki segíteni tudott volna. Részt vettem a romániai szolidaritá-si nagygyűlésen is, és máshol is kerestem. Március 15-én/ Nagy Imre temetésén, és októberben is, de nem tudtam ki-hez fordulni. Az ügyészséghez sem fordulhattam, mert akkor a halálos ítéletemet irtam volna alá és ma nem lennék itt. Ha egy véresszáju kollegámhoz, vagy a főnökömhöz fordultam volna, az is a halálomat jelentette volna. Az ügyeletben is éjjel-nappal remegtem.

A véglegesítésem után valamit aláírtam, de nem emlékszem, hogy mikor, milyen esküt irtam alá. Egy állami hivatalnok-nak, ha törvénysértést észlel, általában a törvényes út be-tartása a kötelessége. Ebben az esetben azonban preventív védelemből vagy valahogy gondoskodtak volna róla, hogy ma már ne éljek. Úgy is meg lehet ezt fogalmazni, hogy mondj igazat, betörök a fejed. Többször előfordult, hogy valaki a törvényes utat választotta és nem ért el semmit. Ezt az utat én nem választhattam, mert mint kiképzett hirszerző tiszt tudtam, hogy ezt nem választhatom. Amit tettem, tisztában voltam vele, hogy az bűncselekményt képezhet, de úgy gondoltam, ha nem teszem meg, az a hazámnak súlyosabb.

Amit a nyomozás során tettem vallomást, azt fenntartom. December 24-én ökomenikus istentisztelet volt a Hősök-te-rén. Én kb. 21.30-kor érkeztem oda és körbejártam a töme-get, amikor ismerős arcokat fedeztem fel, akik dolgoztak. Közben egy fiatalember a kezembe nyújtott egy csomag fák-lyát és egyet meg is gyújtott. Az istentisztelet előtt kb. egy órával pillantottam meg Roszik Gábor országgyűlési képviselőt. Azért fordultam hozzá, mert csak egy képviselő jöhetett szóba. Próbáltam hozzá közelkerülni, hogy pár szóval elmondjam a lényegét. Ezt megértette és ekkor el-mondtam neki, hogy segítsen. Konkréten a Fekede Dobozt je-löltem meg, hogy velük akarok tárgyalni, mert őket már ismertem hirből, korábról. Megállapodtunk, hogy hol ta-lálkozunk és én már hajnali egy órakor a buvóhelyemen voltam és figyeltem őket, hogy nem követik-e őket. Még az istentisztelet előtt mondtam Roszik úrnak, hogy olyan életbevágó és bizonyító iratokat tudok adni, ami bizonyít-ja, hogy tovább folyik az iratmegsemmisítés. Említettem, hogy most, vagy soha, mert ha nem ad segítőt, akkor soha nem lesz demokrácia. Azért is neki mondtam el mindezt és azért fordultam hozzá, mert pap. Amikor megláttam, úgy éreztem, hogy benne megbízható szövetségesre találtam, ő mint az Ég küldötte, úgy jelent meg előttem.

A pártállam lebontását akartam meggyorsítani, hogy rendszerváltás legyen, mert különben tovább folyik a kölcsönök felvétele és a pazarlás. Azt is mondtam neki, hogy senkinek se szóljon, mert az életemmel játszok.

Hajnalban, ahol én álltam és figyeltem, ott egy órán keresztül senki sem ment el. Ez kb. hajnali fél 3-kor volt. Korábban Roszik tiszteletessel abban állapotam meg, hogy egy személyt hozzon magával. Egy sétáltatás után megszólítottam őket, megmondtam a nevemet, a rendfokozatomat, azt, hogy honnan vagyok, mit akarok és azt is elmondtam, hogy ez nem gyerekjáték, az életemmel játszom, mert a céget árulom el és a cég nem felejt. Elmondtam, hogy a cég alkotmányellenes, törvénytörő tevékenységet folytat, ami az új társadalmi rendszer létrejöttére negatív hatással van. Ezeket az ismereteket egyrészt mint ügyeletes tiszt, másrészt a cég által begyűjtött iratok alapján tudtam. Tudtukra adtam azt is, hogy Hajdu József kollegám rejtélyes körülmények között halt meg, öngyilkos lett és Elbert János halála is rejtélyes volt. Kértem őket, hogy minél gyorsabban intézzék a dolgokat és azt is, hogy senkinek se beszéljenek róla. Lovas Zoltánnal abban állapotunk meg, hogy reggel 8 óra előtt a lakásomon keressen, hogy el tudta-e intézni a másik személyt. Erre azért volt szükség, mert ő a kamerával nem tudott megfelelően bánni. Megmondtam, hogy senkinek sem telefonálhat, csak személyesen beszélhet. Megállapodtunk abban is, hogy virágnyelven beszéljen. Erre kioktattam, ezért, hogyha keresik az árulót, ne hogy megtudják, hogy én voltam. Azt is mondtam Lovasnak, hogy csak egyszer beszélünk. Másnap jött a telefon, hogy minden oké, de egy kis probléma van, amit délelőtt elintéznék. Szó szerint úgy mondta, hogy: "A kolbászt megtöltöttük, de maradt még egy kis darálthús." En mondtam neki, hogy ha bejönnek, akkor úgy viselkedjenek, mintha valóban vidékről jöttek volna és kosztolót hoztak volna. A kormányőr, kapuügyeleteset nem ismertem, az ügyeletes társam pedig Bogdány Sándor volt. Fiatal srác és tudtam, hogy ilyen dolgokban ő amatőr, én meg profi vagyok. Nem kellett elküldeni. Az előző nap kellett volna neki bejönni ügyeletbe, de nem jött be és így kimentünk érte és behoztuk. Egész délelőtt nem volt semmi, dél körül pedig éhes lett. En mondtam neki, hogy adok ételt, mire azt mondta, hogy nem fogadja el, úgy sincs semmi, lelép. Azt mondta, hogy elmegy haza kajálni, de nem is jön vissza. En mondtam neki, hogy legalább adjon egy telefonszámot, hogyha mégis van valami, akkor tudjak neki telefonálni. Adott is, majd kb. 13-13.30 körül ment el. Ha Bogdány bent marad, akkor is megcsináltam volna a dolgot!

Lovasék pont 14 órakor jöttek. En lementem eléjük a trükkös beléptető kártyával. Ezzel a beléptetővel az ott dolgozót lehet bevinni, ha nincs kártyája. En mindenképpen megcsináltam volna a dolgot, ez szilárd elhatározásom volt!

Tanács elnöke: A cég szempontjából civil személyt Ön bevi-
hetett-e az épületbe?

Vádlott: Én bevihettem volna őket szabályosan is, de azért
vittem be őket szabálytalanul, mert tudtam, hogyha
nyomot hagyok, akkor az később az életembe kerülhet. Szabá-
lyosan is bevihettem volna őket. Ehhez engedélyt kellett
volna kérni és kitölteni a kártyát. Nevüket felírni, címü-
ket, kinél jártak, stb.

A Lovasnak volt egy segítőtársa is. A kamera bevitelt a Lo-
vas úr a Magyar Narancsban már elmondta.

Azt mondtam nekik, hogy vidéki parasztemberek vagytok és
úgy öltözzetek. Felül a kolbász, bor, fokhagyma, sütemény
meg az ajándék volt, alul pedig a kamera. A demizsomban
céklalé volt. Kifelé a kis kormányórt meg is kínáltuk sü-
teménnyel. A videószalagot ők vitték ki, a kamerát pedig
én csempészttem ki később. Azt aki filmezett, nem is láttam
azelőtt.

Amikor bevittem őket, egy szobába mentünk és én papíron le-
írtam, hogy ne beszéljenek és ha bármit akarnak, akkor azt
írják le. Szóban csak közömbös dolgokról beszélgettünk.
Semmi nem lehetett náluk és abban a szobában nem is fil-
mezhettek. Megmondtam azt is, hogy amit adok, azt jegyezze
meg, hogy az államtitok.

Ezzel a szobával szemben nyílt egy ajtó, amiből két ajtó
nyílt. Az egyiket kinyitottam, mert a szobakulcs az nálam
volt. Kinyitottam az ajtót, bevittem őket, elmondtam, hogy
ott csinálhatják, de nem beszélhetnek, nem cigizhetnek,
semmihez nem nyúlhatnak, ujjlenyomatot nem hagyhatnak. Azt
filmezhetik le, amit én beviszek. Az ügyeleti szobában le-
vő két napi jelentéses dosszié közül az egyiket a rendelke-
zésükre bocsájtottam, majd magukra hagytam őket bezárva és
mondtam, hogy 15-20 perc múlva visszajöjök. Azt is megmond-
tam, hogy a lapokat csak forgathatják. És azt is, hogy mit
kell letakarni és mit filmezhetnek. Erre azért volt szükség,
hogy később ne derülhessen ki, hogy tőlem származnak.

A Lovas úr kérdezte, hogy hol van a megsemmisítés és én
mondtam nekik, hogy én leviszlek titeket oda, de ott biz-
tonsági berendezések vannak és úgy kell jönnötök, hogy
azok ne szólaljanak meg, mert különben a halálos ítéletünket
írjátok alá. Ezután lementünk a pincébe, ahol ledarált

dossziészsákok tömkelege volt. Lovasék ezt lefilmezték, de a számát vagy a mennyiségét nem tudom megmondani. Több száz ilyen zsák volt ott. Kb. 2-3 percig voltunk lenn, majd visszamentünk és akkor bocsájtottam a rendelkezésükre a 89 júniusából kezdődően származó jelentéseket. Erre azért volt szükség, mert még az elején mondták, hogy nekik lehetőleg minél frissebbek kelljenek. Ez az egész olyan 5-6 percig tarthatott. Ezután visszamentem és annyit mondtam nekik: "Pakolj Sári, meszelés, húzzatok a szobából kifelé!" 15 óra 30 perc tájban a filmezést befejezték, majd az épületből eltávoztak. Még régebben láttam ezeket a pincebeli zsákokat. Ezek nem ilyen szokványos vászonzsákok voltak, hanem ún. papzsákok. Ez egy kenderzsák és kb. 80-100 kg-os volt. Durván 500 zsák volt ott, amik később a Csepeli Papírgyárba kerültek. Legalábbis én úgy tudom.

Ilyen különféle jelentések naponta készültek, kivéve a hétvégeket és az ünnepeket.

Lovasnak felhívtam a figyelmét arra, hogy a jelentések között egy-két pártról nem talál jelentést, de az SZDSZ-ről és a FIDESZ-ről igen. Én olyan jelentésekhez, amik államtitkot képeztek, nem juthattam volna hozzá és másutt is voltak ezek elhelyezve. Lovasék csak azokat láthatták, amikhez én hozzájuthattam.

Amikor később következőleg beszéltem Lovassal, akkor újabbakat kért, kézzelfoghatóbb bizonyítékokat kért. Azt mondtam neki, hogy meglesz. Azt is mondtam neki, hogy ezeket a FIDESZ-nek, az SZDSZ-nek és a Független Jogász Fórumnak mutathatják meg.

Tanács elnöke a vádlott elé tárja a 15. naplósám alatt elfekvő gyanúsított kihallgatási jegyzőkönyv 13. oldalának 4. bekezdését.

Vádlott: Tettem ilyen vallomást, megfelel a valóságnak. Nem vagyok benne biztos, de lehet, hogy az MDF-et is említettem.

Lovas "eredeti" dokumentumokat kért. Én kb. 8-10 darabot adtam át neki, amikor megjelentem a Pasaréti Filmstúdióban. Rajtam kívül Kőszeg Ferenc, Lovas Zoltán és egy operatőr is ott volt.

Mielőtt átadtam volna nekik a dokumentumokat, feltettem a kérdést önmagamnak, hogy mi van akkor, ha a láthatatlan kéz elér. Végülis ez úgy volt, hogy megmondtam nekik, hogy csak akkor adom át a dokumentumokat, ha tesznek egy nyilatkozatot, hogy csakis hazám érdekében, a szabad választások érdekében, hazafias cselekedetként adtam át a dokumentumokat. Kőszeg úr ezt leírta és alá is írta. Később ezt az iratot az országgyűlés bizottságának engedélyeztem lefényképezni. Az eredetit biztonságos helyre tettem el, hogy bizonyíthatassam, ha bemocskolnak, hogy én csakis a hazám érdekében és nem pénzért tettem, amit tettem.

Tanács elnökének kérdésére a vádlott: Tisztelt bíróság! A bíróságnak ezt az eredeti iratot holnap be fogom mutatni, ha még élek. Ezt egyébként a Lovas úr is aláírta.

A Fekete Dobozos riport a Pasaréti Filmstudióban készült. Ez úgy volt, amikor egy reggel végeztem a szolgálattal, akkor a saját gépkocsimmal elmentem oda. Ennek a csomagtartójában újságpapirba csomagolva voltak a dokumentumok, amiket később átadtam. Nagyon féltem ekkor. Lovas Zoltán volt a riporter, de a kamerakezelőt azt nem ismertem. A riporter kérdéseire a legjobb tudomásom szerint válaszoltam. Ezt a védelmem érdekében csináltam azért, hogy a meggyilkoltatásomat megakadályozzam. Amit tettem, a hazám érdekében tettem.

Nem emlékszem már pontosan a filmrészletek tartalmára. Számomra a vádirati rész az csak egy összegzés. Tartalmában megfelel a valóságnak. Pl. a Kőszeg Ferenc megfigyelésével kapcsolatban valóban mondtam, hogy megfigyelik és érdeklődnek utána és ez a tevékenység akkor is fennállt. A neveket már nem tudom felsorolni. Amit elmondtam, az összegezve fedi a vádiratban foglaltakat. Ezeknek a nyilvánosságra hozatalához az engedélyemet kikérték.

A január 5-i sajtótájékoztatón én nem voltam ott, mert nem akarták, illetve én nem akartam, hogy bármiképpen szerepeljek az ügyben, mert az az életembe kerülhetett volna. A január 5-e és január 19-e közötti idő az életemből 20 évet elvett, mert annyira féltem. Az akció után az ügyeletben is állandóan rettegésben voltam. Talán otthon észrevették ezt, de én azt mondtam, hogy munkahelyi problémám van.

Előzetesen láttam azt a filmrészletet, amit január 5-én nyilvánosságra hoztak és az olyan részeket töröltettem, amiből

kiderülhetett volna, hogy honnan származik. Ekkor egyébként tovább folytak az irat megsemmisítések, egészen addig a napig, amíg ott voltam. Január közepén már nagy apparátussal kereték az árulót és én nem bírtam tovább. Január 18-án voltam utoljára szolgálatban és akkor is olyan dokumentumokat semmisítettek meg, amiket meg kell volna őrizni az utókornak, hogy a tudósok fel tudják dolgozni.

Januárban Kószeg úrral tartottam a kapcsolatot és elváltotott külsővel találkoztam vele 15-e és 17-e között. Ekkor közölték velem, hogy a saját érdekemben jobb lenne, ha az egész nyilvánosságra hoznánk. Ez január 19-én meg is történt, előbb sajtótájékoztatót tartottunk, majd a TV 2 Napzárta c. műsorában nyilatkoztam, illetve levetítették a Lovas úr által velem készített filmet.

A sajtótájékoztatót egy Ferenc körúti moziban tartottuk. Az újságírók több kérdést tettek fel nekem és én előre megkértem őket, hogy ez a lehető legrövidebb legyen. Január 19-e után, tavasszal egy esetben találkoztam még Kószeg úrral. A TV 2 Napzárta c. műsorában bemutatott filmben valóban azt mondtam el, ami a vádiratban is szerepel.

Akkor is féltem és most is félek. Ha az alkotmányos utat választottam volna, akkor most nem vagyok e mikrofon előtt. Egy könyvet irtam és sok helyen próbáltuk kiadni, de a mai napig zárt ajtókat döngöttünk. Bocsnát ezt nem konkrétan értem, hanem úgy, hogy megakadályozták a könyvem kiadását. Végsszükségben tudtam cselekedni és olyan segítők kellettek, akik minden gyanun felül álltak.

Katonai ügyész kérdésére a vádlott: A Kurirban levő irás több félreértést alapulvéve készült. Nem úgy irták le, ahogy mondtam. Ott több tévedés van. Az általam V. osztálynak nevezett is rosszul van leírva. A megjelenés előtt nem is láttam a cikket. Meg is mondtam az újságírónak, hogy ha továbbra is ilyen elferdítve írják le, amit mondtam, akkor többet nem fogok nekik nyilatkozni. A III/III-sal kapcsolatban én csak 1-6-os osztályt mondtam, 7-est nem mondtam. Ugyanez a felépítés szerepelt az ez év februárjában megjelent Kapu című lapban. Ismerem a III/III-as Csoportfőnökség szervezeti felépítését.

A III/III-as egyszer valódi Alkotmányvédő tevékenységet folytatott. Az állam- és politikai vezetők nyílt biztosítását a kormányórság látja el. Egy operatív részleg volt a csoportfőnökségnél is, akik együttműködtek a kormányórséggel. Tehát tudomásom szerint egy-két esetben valóban folyt állambiztonsági tevékenység is, ami nem ütközött az Alkotmányba.